

Çocuklar ise anne-babalarının da savunmasız hassas birer insan olabileceklerinden habersizdiler.

Bu devirde ise çok farklı. Şimdi hayat mutfak masasında yaşanıyor, çocuklar ister istemez anne-babalarının sosyal, ekonomik ve mesleki sorunlarına ortak oluyorlar. Ayrıca televizyon ekranından yansıyan dünyaya da ortak oluyorlar. *E. NESBİT*'ten üç kuşak sonra yetişkinler geri geldi. Hattâ insanlıklarında fazla narinler. Ayak altındalar ve idare edilmesini gerektiriyor; *Peter Dickinson*'un «*Armağan*»'ındaki avare anne veya *Robert Westall*'ın «*Rüzgâr Gözü*»ndeki tavşan çift gibi.

Bu devrin romanlarında yetişkin sorunları ile başa çıkmak veya en azından o sorunlar ile yaşamayı öğrenmek temel ögedir. Çocuk kahraman, *Charlie Brown* serisindeki *Lucy* gibi ailenin psikiyatrisi rolünü üstlenmek durumunda kalıyor. Merak ediyorum: *Maurice Sendak*'ın «*Dışarıda Orada*»ki endişeli yaşlı görünümü lü çocuk ailenin bakıcısı olan *İda* zamane çocuklarının izahı mı? Fazlasıyla erken ve fazlasıyla hızlı büyüyen çocuklar. İnanıyorum ki öyle. Şimdiki çocuklar birçok bakımdan ebeveynlerin şahsi problem ve endişelerine, ayrıca işsizlik, çevre kirliliği ve atom bombası gibi daha genel sorunlara vakıflar ve bu bilgelikleri *Sana*yı Devrimi evveli «*küçük yetişkin*» çocuklarını andırıyor.

Toplum tavırlarını yansıtan giyim, bu noktayı doğruluyor. *Viktorya* devrindeki sert kumaşlar ve minyatür yetişkin giysilerinden *Kate Greenway*'ın romantik giysilerini, sonra iki savaş arasında en basit temel şartlar, mini eteklere ve şimdi daireyi tamamlıyoruz. Yetişkin modası küçüklere yansıyor; beşinci sınıf kız-